

**Verhalen van
Nasreddin Hodja**

**Nasreddin Hoca
Hikayeleri**

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvooriedereen.be

Dit boek maakt deel uit van de serie Tweetalig.

Bu kitap İki Dilli serisinin bir parçasıdır.

Redactie en bewerking Nederlandse tekst / Hollandaca Yayın Yönetmeni:
Eenvoudig Communiceren

Vertaling naar het Turks / Türkçe'ye Çeviri: Şerife Ariöz

Eindredactie Turkse tekst / Türkçe Metin Son Düzenleme: Leyla İleri

Vormgeving / Dizayn: Peter van der Weij

Illustraties / Görsel Yönetmen: Thomson Digital

© 2024 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën,
opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bu yayından hiçbir şey, yayımcının önceden yazılı izni olmaksızın
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir
biçimde veya yöntemle çoğaltılamaz, otomatik bir veritabanında
saklanamaz veya kamuya açıklanamaz.

ISBN 978 90 8696 722 3

Verhalen van
Nasreddin
Hodja

Nasreddin
Hoca
Hikayeleri

De hoofdpersoon van dit boek heet Nasreddin Hodja. Om de leesbaarheid te vergroten wordt hij in deze verhalen meestal 'de hodja' genoemd.

Bu kitabın ana karakteri Nasreddin Hoca'dır. Okunabilirliği artırmak için bu hikâyelerde genellikle 'hoca' olarak anılır.

Inhoudsopgave | İçindekiler

Inleiding Önsöz	6
1. Maan Ay	11
2. Straf Ceza	17
3. Problemen Problemler	23
4. Hodja Hoca	31
5. Heilige graf Türbe	39
6. Priesters Rahipler	45
7. Preek Hutbe	53
8. Regen Yağmur	61
9. Rijk Zengin	69
10. Vrouw Karı	75

Inleiding

Nasreddin Hodja komt uit Turkije.

Uit het dorpje Aksehir.

Daar leefde hij honderden jaren
geleden, in de 13e eeuw.

De hodja was een belangrijke heilige.

Zo had hij zijn eigen moskee waar hij
bijna elke week een preek hield.

Hodja schrijf je als hoca in het Turks.

Dat betekent leraar.

En dat was precies wat de hodja was,
een leraar.

Maar wel een vreemde leraar.

Vragen beantwoordde de hodja het
liefst met vragen.

Problemen loste hij op door eerst nog
meer problemen te maken.

En tussendoor maakte hij veel grapjes.

Maar uiteindelijk zorgde de hodja
ervoor dat alles goed kwam.

En daarom hield iedereen van de hodja.

Nog steeds vinden veel mensen de
hodja een bijzondere man.

Önsöz

Nasreddin hoca Türkiye’de yaşamıştır.
Akşehir adında bir köyde.
Orada yüzlerce yıl önce,
13. asırda yaşarmış.
Hoca önemli bir aziz idi.
Örneğin, neredeyse her hafta vaaz
verdiği kendi camisi vardı.

Hodja Türkçe’de hoca olarak yazılır.
Hoca öğretmen anlamına gelir.
Hoca tam olarak buydu,
bir öğretmen.
Ama tuhaf bir öğretmen.
Hoca sorulara sorularla cevap
vermeyi tercih ederdi.
Sorunları önce daha fazla sorun
yaratarak çözerdi.
Arada bir bir sürüespri yapardı.
Ama sonuçta hoca her şeyin
yolunda gitmesini sağlardı.
İşte bu yüzden herkes hocayı severdi.
Günümüzde hâlâ birçok insan
hocayı özel bir adam olarak görmekte

Niet alleen in Turkije worden nog veel verhalen over hem verteld, maar ook in alle andere landen in het Midden-Oosten.

Sadece Türkiye'de deęil,
Orta Doęu'daki tüm dięer lkelerde
de onun hakkında ok
hikayeler anlatılmaktadır.

1.

Maan

Ay

1. Maan

Als Nasreddin Hodja jong is, heet hij
nog geen Hodja. Hij heet gewoon Nasreddin.
Nasreddin moet bijna elke dag naar school.
Naar de kleine oude school bij de moskee.
De meester op die school is streng.
Net als andere meesters in die tijd.
De meester slaat de kinderen als ze
een fout maken.
Die straf noemen ze de falaka.
De kinderen moeten dan op hun rug gaan
liggen. En hun schoenen en sokken uitdoen.
Met een takje slaat de meester dan hard
op hun voetzolen.
Dat doet erg veel pijn. Het takje snijdt
in hun voeten.
Daardoor gaan hun voetzolen branden
als vuur.

Op school zijn geen banken en stoelen.
De kinderen zitten op de grond op een tapijt.
Ze leren soera's op te lezen.
Soera's zijn verzen uit de Koran.
Ze leren ook over literatuur en poëzie.
En zelfs over sterrenkunde.

1. Ay

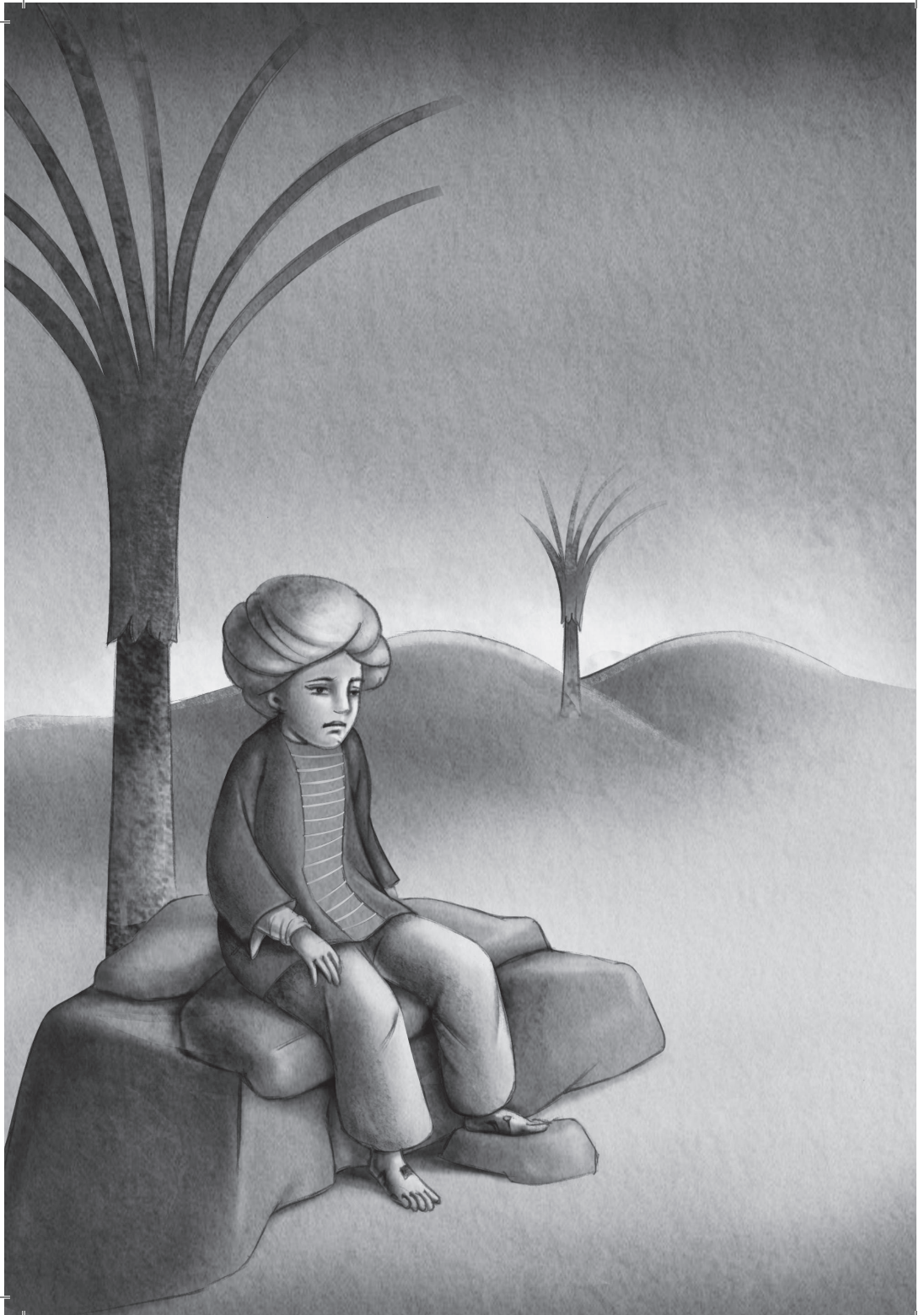
Nasreddin hoca gençken henüz hoca değildir. Ona sadece Nasreddin denirdi. Nasreddin hemen her gün okula gitmek zorundadır. Caminin yanındaki eski küçük okula.

O okuldaki öğretmen çok katı biriydi. Tıpkı o dönemdeki diğer öğretmenler gibi. Çocuklar bir hata yaparlarsa öğretmen onları dövüyordu. Bu cezaya falaka denir. Çocuklar sırtüstü yatmak zorundaydılar. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırlardı. Öğretmen daha sonra bir deynekle ayak tabanlarına sertçe vururdu. Bu çok acı verirdi. Deynek ayaklarını keserdi. Bundan dolayı ayak tabanları ateş gibi yanardı.

Okulda sıra ve sandalyeler yoktu. Çocuklar yerde halının üstünde oturuyorlardı. Sureleri okumayı öğreniyorlardı. Sureler Kur'an'dan ayetlerdir. Ayrıca edebiyat ve şiir hakkında da bilgi ediniyorlardı. Ve hatta astronomi bile.

Nasreddin vertelt in een les
sterrenkunde over de maan:
'Gisteren moest ik water halen.
Maar wat zie ik daar? De maan!
Hij is in de put gevallen!
Gelukkig ligt er een lang touw.
Ik pak dat touw en gooi het naar
de maan. "Pak goed vast, dan trek ik
je eruit!", roep ik tegen de maan.
De maan is erg zwaar. Ik trek.
En eindelijk komt de maan naar boven.
Maar ik trek zo hard dat ik val.
Ik val op mijn rug op de grond.
En weet je wat ik dan ineens zie?
De maan! De maan is weer boven in
de lucht! Het is me gelukt, ik heb de maan
uit het water gehaald! De maan zegt "dankjewel".
Hij schaamt zich omdat hij zo dom was.
Dus hij verstopt zich achter een wolk.'

Nasreddin bir astronomi dersinde
ay hakkında anlatır: 'Dün su
getirmem gerekiyordu.
Ama orada ne göryüm?
Ayı! Kuyunun içine düşmüş!
Neyseki yerde uzun bir ip var.
O ipi kaptım ve aya doğru fırlattım.
'Sıkı tut, seni oradan çekip çıkaracağım!'
diye aya seslendim. Ay çok ağır idi.
Çekiyorum. Ve sonunda ay yukarı çıkıyor.
Ama o kadar çok sert çekyordum
ki, düşüyorum.
Sırtüstü yere düşüyorum.
Ve birden ne gördüğümü biliyor musun?
Ayı! Ay yine gökyüzünde!
Başardım, ayı sudan çıkardım!
Ay, 'Teşekkür ederim' dedi.
Çok aptal olduğu için utanıyordu.
Bu yüzden bir bulutun arkasına saklanır.'

2.

Straf Ceza

2. Straf

Nasreddin gaat elke dag naar school.

Hij let goed op in de les.

Op een dag vraagt de meester:

'Nasreddin, wat is belangrijker, de zon of de maan?'

'De maan', zegt Nasreddin meteen.

'De zon komt overdag als het licht is.

Dat is gemakkelijk.

Maar de maan komt 's nachts in het donker. En dat is veel moeilijker.

Wij zijn bang in het donker want dan zien we niets. We zijn bang dat het altijd donker blijft.

Maar dan komt ineens de maan op!

De maan geeft licht en we zijn niet meer bang. We weten dan: eerst is het donker, maar dan wordt het weer licht.

De maan geeft ons hoop. Soms is ons leven ook donker en moeilijk. Maar het kan altijd weer licht worden.'

De les gaat verder over de maan.

De meester vraagt: 'Elke maand komt

2. Ceza

Nasreddin her gün okula gider.
Ders esnasında çok dikkat ediyor.
Bir gün öğretmen sorar:
'Nasreddin, hangisi daha önemli,
güneş mi ay mı?'
'Ay' der Nasreddin hemen.
'Güneş gündüzleri aydınlıkken çıkar.
Bu kolay bir şey.
Ama ay gece karanlıkta çıkar.
Ve bu çok daha zor.

Karanlıkta korkuyoruz çünkü o zaman
hiçbir şey göremeyiz. Her zaman karanlık
olacağından korkarız.
Ama sonra aniden ay doğar! Ay ışık verir
ve artık korkmayız. O zaman biliriz ki;
önce karanlıktır ama sonra yine aydınlık olur.

Ay bize umut verir. Bizim hayatımız da
bazen karanlık ve zor olur. Ama her zaman
yine aydınlığa kavuşulur.'

Ders ay hakkında devam eder.
Öğretmen sorar: 'Her ay yeni bir

er een nieuwe maan.

Maar wat gebeurt er met de oude maan?’

Nasreddin weet het. ‘Allah gooit nooit iets weg. Hij is zuinig.

Dus hij breekt de oude maan in stukjes.

Die stukjes gooit hij in de lucht.

En daarom zien we al die lichtjes in de donkere lucht. Dat zijn de sterren.’

De meester vindt dit wel een mooi verhaal.

Maar het is natuurlijk niet waar.

De maan blijft de maan. We zien hem alleen niet meer.

‘Je moet je les leren’, zegt de meester.

‘Niet altijd verhalen vertellen!’

En dan krijgt Nasreddin de falaka.

Het doet verschrikkelijk veel pijn.

Nasreddins voeten branden als vuur.

Kwaad zegt hij: ‘Alleen domme mensen denken dat je van slaan beter gaan leren.

Een hart brandt omdat het wil leren.

Maar als voeten branden willen ze alleen koud water.’

ay dođar.

Peki eski aya ne olur?’

Nasreddin bunun cevabını bilir.

‘Allah, hiçbir zaman bir şeyi atmaz.

O tasarrufludur. Bu yüzden eski ayı küçük parçalara ayırır. O parçaları gökyüzüne atar.

Ve bu yüzden karanlık gökyüzünde bütün bu ışıkları görürüz.

Öğretmen bu hikâyeyi beğenir.

Ama bu tabii ki gerçek değildir.

Ay, ay olarak kalmaya devam eder.

Biz sadece onu artık göremiyoruz.

‘Dersini çalışmalısın’ der öğretmen.

‘Her zaman hikayeler anlatma!’

Ve Nasreddin falakaya yatırılır.

Canı çok acır.

Nasreddin’in ayakları ateş gibi yanmakta.

Öfkeyle der ki: ‘Sadece aptal insanlar dayakla daha iyi öğrenileceğini sanırlar.

Bir kalp öğrenmek istediđi için yanar.

Ama ayaklar yanınca sadece sođuk su isterler.’